

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **A. P.**, státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žalobcovy žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 23. 9. 2024, č. j. OAM-0397757/DO-2024, jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah spočívající v tom, že žalovaný vrátil žalobci jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 23. 9. 2024, č. j. OAM-0397757/DO-2024, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*soud*“ či „*městský soud*“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v tom, že mu žalovaný vrátil žádost o poskytnutí dočasné ochrany podanou dne 23. 9. 2024, evidovanou pod č. j. OAM-0397757/DO-2024 (dále jen „*žádost*“), jakožto nepřijatelnou ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*zákon* č. 65/2022“). Jako důvod nepřijatelnosti žádosti žalovaný označil, že žadatel požádal o udělení dočasné nebo mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „*EU*“). Žalobce žalobním petitem navrhl, aby soud žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti.
2. V rámci žaloby žalobce navrhl také vydání předběžného opatření spočívajícího v tom, aby soud přikázal žalovanému a odboru cizinecké policie Policie ČR, aby strpěli pobyt žalobce na území České republiky po dobu řízení vedeného před Městským soudem v Praze v záhlaví označené věci. Tento návrh na vydání předběžného opatření soud usnesením ze dne 3. 12. 2024, č. j. 3 A 88/2024-23, zamítl.

II. Žaloba

3. Žalobce sděluje, že je občanem Ukrajiny a v létě 2023 vycestoval kvůli válce do Polska, kde 25. 8. 2023 získal dočasnou ochranu s platností na jeden rok. Strávil zde půl roku, poté se vrátil na Ukrajinu a v létě roku 2024 vycestoval do České republiky, kde měl v plánu studovat. Po příjezdu se dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině (dále jen „*KACPU*“) v Praze a podal žádost o poskytnutí dočasné ochrany, ta mu však byla vrácena jako nepřijatelná s vyznačením důvodu, že žalobce již o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě. Žalobce však polským pobytovým oprávněním již nedisponoval.
4. Dále se žalobce podrobně věnuje otázce soudního přezkumu. Má za to, že se neuplatní výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022, neboť je v rozporu s právem EU.
5. K otázce nezákonnosti zásahu žalobce uvádí, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 jsou neaplikovatelná, neboť jsou v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „*směrnice o dočasné ochraně*“), a v rozporu s Prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „*rozhodnutí Rady 2022/382*“).
6. Žalobce má za to, že rozhodnutí Rady 2022/382 zavedlo okamžitou dočasnou ochranu pro všechny kategorie osob uvedené v čl. 2 odst. 1 a 2. Jak vyplývá z Operačních pokynů k provádění rozhodnutí Rady 2022/382, neexistuje žádný formalizovaný postup podávání žádostí o dočasnou ochranu podle vnitrostátního práva. Prokázání státní příslušnosti, pobytu na Ukrajině v rozhodné době, případně rodinných vazeb je dostatečné k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně.
7. Dále žalobce cituje čl. 28 směrnice o dočasné ochraně a upozorňuje, že toto ustanovení nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně podání žádosti o dočasnou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

ochranu v jiném členském státě. Žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44, který potvrzuje jeho právní názor, že zákon č. 65/2022 nepřipustně rozšiřuje důvody vyloučení cizince z dočasné ochrany.

8. Žalobce je přesvědčen, že podle čl. 16 preambule rozhodnutí Rady 2022/382 má cizinec právo pobývat v členském státě EU podle svého výběru. Dovojuje to rovněž z čl. 15 preambule rozhodnutí Rady 2022/382, ve kterém se členské státy dohodly, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobce odkazuje také dokument Komise *Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382* (Často kladené otázky k výkladu směrnice o dočasné ochraně a rozhodnutí Rady 2022/382).
9. Na podporu závěru, že česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu je neslučitelná s právem EU, a proto ji není možné aplikovat, žalobce odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, a na zprávu Kanceláře Veřejného ochránce práv ze dne 22. 2. 2023, č. j. KVOP-5417/2023.
10. Žalobce zdůrazňuje, že v době podání nyní předmětné žádosti již nedisponoval platným vízem v Polsku ani v jiném členském státě EU.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný je toho názoru, že vyhodnocení žalobcovy žádosti jako nepřijatelné bylo v souladu se zákonem, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.
12. K důvodu nepřijatelnosti žádosti žalovaný uvádí, že prostřednictvím společné evropské platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany Temporary Protection Platform (dále jen „TPD“) zjistil, že žalobce požádal o udělení dočasné ochrany v Polské republice a že mu zde dočasná ochrana byla udělena, ovšem v současnosti (lépe řečeno ke dni podání žádosti) již jejím držitelem není. Svědčí o tom zkratka „IA“ v rubrice „Type of protection“, což znamená „inactive“, tedy již neplatný či neaktuální. Byť žalobce již není držitelem dočasné ochrany v Polské republice, má žalovaný za to, že je stále naplněn důvod pro vyhodnocení jeho žádosti jako nepřijatelné, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022. Žalovaný toto ustanovení chápe tak, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě o dočasnou ochranu požádal, a to, zda ji získal a je stále jejím držitelem, či nikoli, není podstatné. Žalovaný je přesvědčen, že uplatnění tohoto zákonného důvodu nepřijatelnosti žádosti není vázáno na probíhající řízení o žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě.
13. Žalovaný je toho názoru, že jeho výklad je tzv. eurokonformní, neboť ze směrnice o dočasné ochraně dovozuje, že druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy je nežádoucí, a to včetně případů, kdy se cizinec na určitý čas vrátí do země původu, jak tomu bylo u žalobce.
14. Žalovaný doplňuje, že žalobce v předmětné žádosti neuvedl, že by na území ČR byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by byl již držitelem dočasné ochrany, nebylo tedy možno uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále též „zákon o dočasné ochraně“), a ani o udělení dočasné ochrany z důvodů zřetele zvlášť hodných podle § 52 téhož zákona. Žalovaný tedy neměl jinou možnost, než žalobcovu žádost o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

15. Dále se žalovaný vyjádřil k tvrzenému rozporu § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 s právem EU. Připouští, že stávající judikatura krajských soudů skutečně převážně pokládá ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 za rozporná se směrnicí o dočasné ochraně. Žalovaný je však správním orgánem a má povinnost postupovat v souladu s ustanoveními platných a účinných zákonů. Směrnice EU nejsou přímo aplikovatelné. Směrnice o dočasné ochraně byla do českého právního řádu plně transponována, konkrétně její čl. 28, o jehož přímý účinek se soudy ve své judikatuře opírají, byl transponován ustanovením § 9 zákona o dočasné ochraně, a to téměř doslovně. Žalovaný má za to, že v daném případě nejsou dány podmínky pro neaplikování zákonného ustanovení, o němž se soudy domnívají, že je v rozporu s unijním právem, neboť není naplněna doktrína *l'acte clair* (správná aplikace unijního práva je tak zjevná, že nenechává prostor pro jakékoliv pochybnosti) ani *l'acte éclairé* (příslušné ustanovení unijního práva bylo již vyloženo Soudním dvorem EU) a současně na otázce, zda ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 odporují směrnici o dočasné ochraně, závisí konečné rozhodnutí soudu ve věci.
16. Žalovaný poukazuje na existenci judikatury, z níž vyplývá opačný závěr, než jaký přijala většina krajských soudů. Odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2023, č. j. 63 A 38/2023-49, nebo rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 22. 8. 2024, č. j. 52 A 40/2024-16, a ze dne 30. 10. 2024, č. j. 52 A 61/2024-34. Cituje rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, a upozorňuje na to, že NSS neshledal, že by institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 byl rozporný s jakýmkoliv ustanovením směrnice o dočasné ochraně. Právě Nejvyšší správní soud také vznesl předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU stran souladu ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 s právem EU. Existují tedy důvodné pochybnosti o rozporu předmětného ustanovení s unijním právem, resp. správná aplikace unijního práva není nikterak zjevná.
17. Žalovaný se závěrem většiny krajských soudů o nesouladu ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 s právem EU nesouhlasí. Směrnice o dočasné ochraně nepředpokládá, že by osoba, které byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany v jednom členském státě, mohla tentýž status získat i v jiném členském státě. Z preambule této směrnice podle názoru žalovaného jednoznačně plyne, že cílem evropského zákonodárce nebylo zakotvit univerzální právo na získávání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v různých členských státech. Právě snaha o získání pobytového oprávnění v jiném členském státě z titulu dočasné ochrany představuje onen druhotný pohyb, kterému chtěl naopak evropský zákonodárce zabránit. Žalovaný je přesvědčen, že cílem směrnice o dočasné ochraně není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech, a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Povinnost členského státu vydat držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany se omezuje pouze na případy uvedené v článku 15 a 26 směrnice o dočasné ochraně, kde se předpokládá předchozí dohoda členských států na přemístění držitele dočasné ochrany a jeho souhlas. Taková dohoda mezi orgány České republiky a Polské republiky však neexistuje.
18. K žalobní argumentaci, že se členské státy při přijetí rozhodnutí Rady 2022/382 dohodly, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně, žalovaný uvádí, že toto pouze znamená, že členský stát nebude držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jeho území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu,

který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic dalšího z tohoto ustanovení nelze dovozovat.

19. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 rozšiřuje důvody odepření dočasné ochrany uvedené v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Obě ustanovení totiž dopadají na jinou skupinu osob. Zatímco čl. 28 směrnice o dočasné ochraně obsahuje výčet důvodů, pro něž nelze udělit, respektive je třeba odepřít dočasnou ochranu každému cizinci., § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 dopadá na ty osoby, které již držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě jsou, tedy z dočasné ochrany vyloučeny nejsou a ani nebyly.
20. Žalovaný uzavírá, že česká právní úprava, kterou byla směrnice o dočasné ochraně implementována do českého právního řádu, neodporuje unijní právní úpravě, a žalovaný ji proto byl při vyřizování žalobcovy žádosti vázán. Vrácení žádosti tak nebylo možno pokládat za nezákonný zásah.
21. Dne 4. 2. 2025 žalovaný soudu sdělil, že 9. 1. 2025 byla žalobci udělena dočasná ochrana z důvodu sloučení rodiny, konkrétně sloučení s matkou, které byla dočasná ochrana udělena o den dříve. Dočasná ochrana byla žalobci udělena na dobu do 31. 3. 2026. Své sdělení žalovaný doložil výpisem z Cizineckého informačního systému.
22. Dne 26. 3. 2025 žalovaný doplnil své vyjádření k žalobě. Zejména reagoval na vydání rozsudku Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, sp. zn. C-753/23 (dále jen „rozsudek C-753/23“).
23. V tomto doplnění vyjádření žalovaný uvádí, že Soudní dvůr EU odpověděl na jednu z otázek položených Nejvyšším správním soudem tak, že čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v rozhodnutí Rady 2022/383 neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud ho nezískala. Tento závěr však nelze vztáhnout na případ žalobce, tedy na situaci, na niž dopadá ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022, neboť žalobci dočasná ochrana v jiném členském státě již byla udělena, jakkoli následně skončila.
24. Žalovaný dále cituje bod 30 rozsudku C-753/23: „*Orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě.*“ Z citované části odůvodnění podle žalovaného vyplývá, že skutečnost, že již bylo cizinci vydáno jiným členským státem EU povolení k pobytu ve smyslu článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, je při posuzování žádosti relevantní.
25. Žalovaný rovněž poukazuje na to, že Soudní dvůr EU v rozsudku C-753/23 odmítl, že by čl. 11 směrnice o dočasné ochraně měl jakoukoliv relevanci k jím posuzovanému případu. Z toho dle názoru žalovaného vyplývá, že skutečnost, že se členské státy zavázaly tento článek neaplikovat, by měla mít význam pro posuzování žádosti o vydání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Žalovaný doplňuje, že v rozhodnutí o prodloužení dočasné ochrany z roku 2024 Česká republika připojila prohlášení, podle kterého od neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně odstupuje.
26. Dne 17. 4. 2025 žalovaný své vyjádření doplnil podruhé, a to v návaznosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které následovaly vydání rozsudku Soudního dvora EU C-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

753/23. V tomto druhém doplnění vyjádření k žalobě žalovaný poukazuje na nedostatky, jimiž dle jeho názoru trpí argumentace Nejvyššího správního soudu směřující k závěru o rozporu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 s unijním právem. Rozebírá zejména rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42 (dále též „rozsudek NSS č. j. 1 Azs 336/2024-42“).

IV. Soudní přezkum

27. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým projednáním věci žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas (výzva mu byla doručena dne 8. 11. 2024) a žalovaný s ním výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“).
28. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
29. Úvodem městský soud připomíná metodologii zkoumání přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby, kterou vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci EUROVIA (rozsudek ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS). Na závěry učiněné v tomto rozsudku navázala další judikatura, i přes jeho zrušení nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, N 94/89 SbNU 387 (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016-138; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42, č. 3965/2020 Sb. NSS; ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020-85; ze dne 20. 9. 2022, č. j. 5 As 172/2021-26 nebo ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 As 94/2023-26).
30. Po podání zásahové žaloby je povinností soudu v první řadě zjistit, v čem konkrétně žalobce nezákonný zásah spatřuje a zda tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti. V dalším kroku soud zkoumá přípustnost žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s. Následně je úkolem soudu posoudit včasnost zásahové žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. V dalším kroku, ještě před věcným posouzením důvodnosti žaloby, soud zkoumá, zda nejsou dány jiné důvody odmítnutí podané zásahové žaloby, např. nedostatek procesní legitimace účastníků řízení.
31. V nyní projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalovaný vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou a rovněž skutečnost, že žalobci byla dočasná ochrana již poskytnuta v jiném členském státě EU, a sice v Polsku, avšak dne podání předmětné žádosti bylo toto pobytové oprávnění již ukončeno. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný měl žalobcovu žádost o poskytnutí dočasné ochrany v ČR přijmout a věcně se jí zabývat, či byl oprávněn žádost žalobci vrátit jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022.
32. Žalobní tvrzení soud ověřil z listin, které účastníci řízení předložili ke svým podáním. Dle snímku obrazovky, který pořídil žalovaný, byla ke dni 23. 9. 2024 v platformě TPD vyznačena registrace žalobkyně „PL 05-02-2023 (PL_BG-5211561)“, přičemž v kolonce typ registrace zde bylo uvedeno: „ia“. Oba účastníci předložili kopii formulářové žádosti o poskytnutí dočasné ochrany označené podacím razítkem s datem 23. 9. 2024. V závěru formuláře jsou pověřeným pracovníkem žalovaného zatrženy kolonky „JE ŽÁDOST NEPŘIJATELNÁ, NEBOŤ“ a „žadatel(ka) POŽÁDAL(A) o udělení dočasné nebo mezinárodní ochrany v jiném ČS EU“. Žalovaný dále předložil fotokopii cestovního pasu žalobce, z níž je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zejména zřejmé, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že mu bylo v Polsku uděleno vízum s platností od 25. 8. 2023 do 25. 8. 2024. Soud nepokládal za nutné provádět tyto listiny důkazem při ústním jednání, neboť se buďto jedná o listiny, které předložili shodně oba účastníci, eventuálně z nich vyplývají skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné, případně relevantní pro rozhodnutí ve věci.

33. Soud se dále zabýval posouzením otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl žalobu projednat věcně.
34. Žalobci byl vrácen vyplněný formulář žádosti o dočasnou ochranu, přičemž důvody vrácení žádosti pro nepřijatelnost žalobce zjistil ze záznamu ve vrácené žádosti. Povahou úkonu správního orgánu, kterým je fakticky vrácena žádost, přičemž jsou žadateli sděleny důvody jejího vrácení, se zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. V takovém případě se vyřízení žádosti pro nedostatek formy považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 7 Azs 227/2016-36). Zákon ostatně vydání správního rozhodnutí nepředpokládá. Soud proto dospěl k závěru, že postup žalovaného spočívající ve vrácení tiskopisu žádosti není pro nedostatek formy správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž je faktickým úkonem žalovaného, v němž lze pojmově spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
35. Soud se dále zabýval otázkou, zda je možné žalobu posoudit jako nepřipustnou s ohledem na znění věty druhé § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 ve spojení s obecným ustanovením § 6 s. ř. s., podle kterého z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.
36. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
37. Otázku soudního přezkumu vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti vyjasnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, v jehož bodu 25 vyslovil, že: „*vyluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany toto právo nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat.*“
38. S ohledem na citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, opírající se o rozsudek Soudního dvora EU C-753/23, městský soud konstatuje, že vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany cizinci z důvodu nepřijatelnosti podléhá soudnímu přezkumu, žaloba tak není nepřipustná.
39. Soud též ověřil, že žaloba byla podána včas, neboť k tvrzenému zásahu došlo dne 23. 9. 2024 a žalobce svou žalobu podal dne 4. 11. 2024, byla tedy zachována subjektivní i objektivní lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.
40. Žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, neboť to byl právě on, kdo podal žádost o udělení dočasné ochrany a komu byla tato žádost z důvodu nepřijatelnosti vrácena. Tvrzený zásah tak nepochybně byl zaměřen přímo proti žalobci.
41. Pasivní legitimace žalovaného je rovněž dána. Podle § 83 s. ř. s. platí, že *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah*. K vrácení žádosti, proti němuž žalobkyně brojí, došlo ze strany oprávněné úřední osoby Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

42. Z výše uvedeného vyplývá, že předmětná žaloba je věcně projednatelná, soud se proto dále zabýval meritem věci, tedy tím, zda označený zásah žalovaného byl nezákonný. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
43. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017-34, a tam citovanou judikaturu) je pro poskytnutí ochrany podle ustanovení § 82 s. ř. s. nezbytné kumulativní splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (tj. 1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tzn. „zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li bytí jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu poskytnout.
44. V předmětné věci soud považuje za zjevně splněné první, druhou a pátou podmínku, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobce. Pokud se jedná o hodnocení předmětného úkonu, lze vyjít ze stávající judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (viz rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52); Čtvrtá podmínka výše uvedeného testu je tedy rovněž splněna. Zbývá tak posoudit třetí podmínku, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy, či nezákonně.
45. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy:
46. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 *[ž]ádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie.*
47. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 *[ž]ádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.*
48. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 *[m]inisterstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
49. Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady 2022/382 *[t]oto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
50. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně *[č]lenské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.*
51. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně *[č]lenské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud a) existují závažné důvody se domnívat, že i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů; ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany. Závažnost*

očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce; iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

52. Podle čl. 28 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně [d]ůvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.
53. V první řadě musí soud vyjasnit otázku výkladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/20022, pod nějž žalovaný podřadil případ žalobce, kterému byla v minulosti udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, avšak ke dni podání žádosti o dočasnou ochranu v ČR již tímto pobytovým oprávněním nedisponoval. Soud staví na jisto, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 doléhá výhradně na případy běžícího řízení o podané žádosti o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě. Vyplývá to, byť spíše nepřímě, z početné judikatury správních soudů (viz např. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. j. 5 Azs 247/2023-40 – bod 21, č. j. 1 Azs 174/2024-42 – bod 78), ale zejména ze systematického výkladu ust. § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022. Písmena c) a d) prvního odstavce § 5 je třeba vnímat ve vzájemné souvislosti. Zatímco v písmenu c) se pojednává o cizinci, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal, následující ustanovení písmene d) upravuje případy, kdy cizinci dočasná nebo mezinárodní ochrana byla udělena, to znamená, že cizinec o ni nejenže požádal (což je zde obsaženo implicitně), ale následně ji i získal. Písmeno d) je tak vůči písm. c) lex specialis, tedy právní normou zvláštní, užší. Zvláštní právní úprava má vždy přednost před právní úpravou obecnější (v tomto případě spíše širší). Soud konstatuje, že situace, kdy žádost o dočasnou ochranu v České republice podala osoba, která v minulosti podala žádost v jiném členském státě a tam jí dočasná ochrana byla udělena, nespadá pod ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022, a to bez ohledu na to, zda udělená dočasná ochrana ke dni podání žádosti v ČR stále trvá, nebo již byla ukončena.
54. Rozhodnutí, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci ze strany žalovaného vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy, či nezákonně, je závislé na posouzení otázky, zda institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022, tedy že ji podal cizinec, kterému již v minulosti byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, je slučitelný s právem EU.
55. Touto otázkou se podrobně zabýval již zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 v případě žalobkyně, která v souvislosti s invazí Ruské federace opustila Ukrajinu a vycestovala do Belgie, kde získala oprávnění k pobytu pro osoby požívající dočasnou ochranu. Vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu se následně rozhodla přemístit do České republiky za rodinou, která zde pobývala na základě oprávnění plynoucího z dočasné ochrany. Její žádost o poskytnutí dočasné ochrany však byla žalovaným vrácena jako nepřijatelná, neboť žadatelka již oprávnění k pobytu plynoucí z dočasné ochrany získala v jiném členském státě EU. Rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 je pro nyní projednávanou věc zcela zásadní, a proto z něj soud níže podrobně cituje.

56. Pod bodem 34 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že dočasná ochrana pro osoby vymezené rozhodnutím Rady 2022/382 je „udělována přímo aktem unijního práva, nikoliv rozhodnutím členského státu. Role členských států je v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany“.
57. Pod bodem 47 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje.“.
58. Dále v bodu 53 uvedl, že rozhodnutí Rady 2022/382 „[d]ržitelům dočasné ochrany přiznává právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených. S ohledem na níže uvedené argumenty je NSS přesvědčen, že tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární“. Znamená to, že státní příslušníci Ukrajiny jsou oprávněni „vybrat si členský stát, v němž požádají o (prvotní) pobytové oprávnění. Tento členský stát jim přitom v souladu s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně musí pobytové oprávnění vydat.“ ... Pokud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasné ochrany podle Rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní článek 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze podle NSS dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasné ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace článku 11 směrnice o dočasné ochraně ztrácelo význam. Vlastně by to znamenalo, že ačkoli tyto osoby mohou fakticky pobývat kdekoliv v Unii, formální změna místa pobytu jim je zapovězena. Takový výklad však považuje NSS za absurdní. Odporuje cíli přiznat státním příslušníkům Ukrajiny rozsáhlá oprávnění k volbě místa, kde budou chtít po dobu trvání dočasné ochrany pobývat. Pokud tedy držitelé dočasné ochrany mohou pobývat na území celé Unie, musí jim být umožněno tento faktický stav legalizovat, a to v členském státě, který si zvolí. Pokud si takto zvolí Českou republiku, musím jim zde být vydáno povolení k pobytu.“.
59. Nejvyšší správní soud dále poukázal na rozsudek C-753/23: „Soudní dvůr dospěl k závěru, že žádost o povolení k pobytu nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen z důvodu, že osoba dříve požádala o pobytové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala; druhý členský stát proto musí zkoumat důvodnost žádosti, která mu byla předložena ... Ačkoli tedy lze mít pobytové oprávnění pouze v jednom členském státě, samotné podání žádosti nezakládá překážku litispendence, jak ji v podstatě předvídal § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Nicméně pokud byla s podobnou argumentací Soudním dvorem již de facto vyslovena neslučitelnost „litispendenční“ nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany dle písm. c) ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., jen obtížně je možné dovodit jiný závěr pro písm. d).“.
60. Nejvyšší správní soud dále citoval z bodu 30 rozsudku C-753/23, ve kterém Soudní dvůr EU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě“. Citovaný dovětek Nejvyšší správní soud vyložil tak, že „by práva z dočasné ochrany neměla být současně poskytována ve více členských státech. S ohledem na vše další v rozsudku uvedené však tato část věty rozhodně sama o sobě nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného.“.

61. NSS odkázal rovněž na právně nezávazné („soft-law“) dokumenty Komise: „Nemožnost odmítnout žádost o povolení k pobytu osobě spadající do působnosti směrnice toliko z důvodu, že tato osoba již byla dříve registrována v jiném členském státě, Komise potvrdila v dokumentu s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně. Uvedla, že v případě přesunutí do jiného členského státu musí tento druhý stát žadateli poskytnout všechna práva plynoucí z dočasné ochrany, včetně vydání pobytového oprávnění (str. 3–4, dostupné online na internetových stránkách Komise). Řešení této situace s ohledem na možnost čerpat práva plynoucí z dočasné ochrany jen v jednom členském státě Komise dále rozvedla ve sdělení Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. věst. C 126I), podle něhož „pokud se osoba [požívající dočasné ochrany] následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES“ (str. 9).“.
62. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“.
63. Nejvyšší správní soud pod bodem 78 shrnul, že v budoucnu může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím:
1. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána, aniž by osoba předtím požádala o pobytové oprávnění v jiném členském státě. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 Rozhodnutí Rady č. 2022/382, bude namísto dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.
 2. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě, avšak pobytové oprávnění v něm ještě neobdržela. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytového oprávnění vydat.
 3. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytového oprávnění vydat.
 4. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v

přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

- a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.*
- b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nebytné údaje vloží do informačního systému TPD.*
- c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“*

64. V nyní projednávané věci se jedná o situaci, kterou Nejvyšší správní soud označil jako třetí z možných variant, neboť žalobce obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě (v Polsku), avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti v ČR prokazatelně již nedisponoval. Nejvyšší správní soud vyslovil zcela jednoznačně, že v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 pro jeho neslučitelnost s právem EU a žádost je nutné věcně projednat. Městský soud se s argumentací Nejvyššího správního soudu uvedenou v odůvodnění shora citovaného rozsudku plně ztotožňuje. Nevyhnutelně tak musel dojít k závěru, že vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobce.
65. K argumentaci institutem zneužití práva, kterou žalovaný uplatňuje i v nyní projednávané věci (zejm. ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření), soud odkazuje na bod 80 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud by měl žalovaný „v individuálním případě vážné důvody domnívat se, že osoba žádající o poskytnutí dočasné ochrany v České republice tak činí výhradně za účelem jiným, než je skutečný úmysl vedoucí k přesídlení na území ČR, např. s ohledem na opakované přemísťování se po Unii bez jakéhokoli relevantního (rodinného, pracovního, zdravotního apod.) důvodu, může prokázat zneužití práva v daném konkrétním případě. Svůj závěr v tomto směru však musí náležitým způsobem odůvodnit a především dokázat (k tomu blíže např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20).“.
66. Soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené pod výrokem I. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonným podle § 87 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byla v době po podání žaloby udělena dočasná ochrana v České republice z důvodu sloučení s matkou, které byla dočasná ochrana udělena, setrval soud pouze u deklarování nezákonnosti zásahu a nepřikázal žalovanému, aby obnovil stav před přijetím žádosti, jak navrhoval žalobce.
67. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
68. Ve věci měl plný úspěch žalobce, který však byl ze zákona osvobozen od placení soudního poplatku a zároveň nebyl zastoupen advokátem, a tak mu soud nemohl přiznat ani náhradu nákladů na zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Jiné účelně vynaložené náklady žalobce nedoložil ani netvrdil. Žalobci tak nevznikly náklady

řízení, jejichž náhradu by bylo možné uložit žalovanému, a proto soud pod výrokem II. vyslovil, že žalobci se náhrada nákladů nepřiznává.

69. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto soud pod výrokem III. vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. května 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu